

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň Mgr. Jarmily Úředníčkové a JUDr. Moniky Javorové, v právní věci žalobce **VAV, s.r.o.**, se sídlem Rudina 416, Slovenská republika, IČ 46644873, zastoupeného Mgr. Janem Sikorou, advokátem se sídlem Třinec, nám. Míru 551, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, IČ 75046962, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2.7.2014 č.j. 1703/1.30/14/14.3, ve věci správního deliktu,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2.7.2014 č.j. 1703/1.30/14/14.3 se v odstavcích 2. a 3. výroku **zrušuje** a věc se v tomto rozsahu **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. V odstavci 4. výroku o nákladech řízení se žaloba **zamítá**.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 9.800,- Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jana Sikory, advokáta se sídlem Třinec, nám. Míru 551.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 2.9.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.7.2014 č.j. 1703/1.30/14/14.3, a to v jeho výrocích 2., 3. a 4., jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj se sídlem v Ostravě ze dne 17.3.2014 č.j. 3359/10.72/13/14.3, a to tak, že odvolání proti výroku ve věci spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, v části skutku, týkající se umožnění výkonu: šalovacích prací M. L., nar. X, bytem D., L. 102, Slovenská republika; zednických prací A. B., nar. X, bytem K. N. M., S. 1232/29, Slovenská republika; zednických prací J. Š., nar. X, bytem M. 318, Slovenská republika; výkon zednických prací J. Š., nar. X, bytem M. 318, Slovenská republika, vykazující znaky závislé práce, mimo pracovněprávní vztah, ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, v době od 3.5.2012 do 26.7.2012, na místě kontroly – stavbě silnice II/150 Čechy, Domažlice – obchvat, bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo v tomto rozsahu potvrzeno (výrok 2.), ve věci uložené sankce byl výrok změněn tak, že se výše uložené pokuty snižuje a žalobci byla uložena pokuta dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve výši 280.000,- Kč (výrok 3.) a výrok o náhradě nákladů správního řízení ve výši 1.000,- Kč byl potvrzen (výrok 4.).

Žalobce odkazem na § 141 odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., který citoval, namítal, že ze spisového materiálu vyplývá, že se správní orgán I. stupně o údajném správním deliktu žalobce dozvěděl nejpozději dne 26.7.2012, kdy prováděl kontrolu na místě. Správní orgán zahájil správní řízení dne 24.9.2013, kdy bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení, tedy po uplynutí více než 1 roku od okamžiku, kdy se správní orgán dozvěděl o tom, že se měl žalobce dopustit správního deliktu. Vzhledem k této skutečnosti je nutno konstatovat, že odpovědnost žalobce za správní delikt zanikla. Žalobce uvedl, že tuto námitku vznesl již v rámci odvolání. Žalovaný se s ní vypořádal tak, že vyslovil závěr, že jednoletá prekluzivní lhůta počala běžet od okamžiku, kdy byl vyhotoven správním orgánem I. stupně protokol o výsledku kontroly, a to dne 12.10.2012, a že tak ze strany správního orgánu I. stupně došlo k dodržení jednoleté prekluzivní lhůty. Tento závěr žalovaného je dle žalobce nezákonný. Žalobce poukázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž počátek běhu prekluzivní subjektivní lhůty ve smyslu § 141 odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb. je dán okamžikem vědomosti o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné zhodnocení, že došlo k porušení zákona. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zcela evidentní, že tento správní orgán výrok o vině opřel zcela o výsledky kontroly ze dne 26.7.2012. Žalovaný tak již dne 26.7.2012 musel mít vědomost o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který mu umožnil předběžné zhodnocení, že došlo k porušení zákona, což správní orgán I. stupně rovněž konstatuje v prvním odstavci odůvodnění svého rozhodnutí. Přesto správní řízení zahájil až dne 24.9.2013. K tomu je nutno konstatovat, že protokol o provedení kontroly je pouhé písemné zachycení skutečností, které se správní orgán dozvěděl svou činností, resp. kontrolou. Správnímu orgánu nic nebránilo, aby předmětný protokol vyhotovil následující den po uskutečnění kontroly. Žalovaný měl svým rozhodnutím zcela zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení

zastavit. Žalobce dále namítal, že kontrola dne 26.7.2012 byla provedena bez jeho účasti a účast zástupce kontrolované osoby nebyla zajištěna např. předvoláním.

Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Setrval na svém závěru, že správní řízení bylo zahájeno včas. Poznamenal, že z protokolu o výsledku kontroly plyne, že kontrola byla provedena na pracovišti žalobce dne 26.7.2012, pokračovala dne 16.8.2012, kdy byly správnímu orgánu I. stupně doručeny odpovědi na „žádost o poskytnutí pravdivých a úplných informací a doložení potřebných dokladů“. 8.10.2012 si správní orgán I. stupně opatřil u všech zjištěných osob výpis ze živnostenského rejstříku. Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně se o správním deliktu dozvěděl ve smyslu § 141 odst. 3 zákona o zaměstnanosti dne 8.10.2012, kdy shromáždil dostatečné penzum podkladů, které mu umožnily předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona. Dnem následujícím po dni 8.10.2012, tj. dne 9.10.2012 tedy počala běžet jednoletá subjektivní lhůta pro prekluzi odpovědnosti za správní delikt a uplynula dne 8.10.2013. Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu bylo zahájeno dnem doručení oznámení o zahájení správního řízení žalobci, tj. dne 24.9.2013. Správní řízení tak bylo zahájeno v subjektivní prekluzivní lhůtě, tj. v době, kdy odpovědnost žalobce za správní delikt dle § 141 odst. 3 zákona o zaměstnanosti nezanikla. Žalovaný dále uvedl, že dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění účinném do 30.4.2014, kontrola může být zahájena, je-li přítomna fyzická osoba, která vykonává nebo zabezpečuje činnosti, která je předmětem činnosti kontrolované osoby. Tyto podmínky splňoval J.Š., neboť byl osobou, která vykonávala, resp. zabezpečovala činnost, která byla předmětem činnosti žalobce.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že včas podaná žaloba je důvodná.

Ze správních spisů bylo zjištěno, že dne 26.7.2012 provedl Oblastní inspektorát práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj se sídlem v Ostravě u žalobce na jeho pracovišti na stavbě silnice II/150 Čechy, Domažlice – obchvat, kontrolu dle § 5 odst. 1 písm. a) v rozsahu § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů kontrolu, jejímž předmětem bylo dodržování pracovněprávních předpisů dle § 3 zákona o inspekci práce a dodržování pracovněprávních předpisů dle § 126 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Dne 26.7.2012 byly sepsány záznamy o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob podle § 132 odst. 1, 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, přičemž informace poskytli J. Š., A. B., M. L., J. Š., nar. X, J. Š., nar. X. Ze záznamu o zahájení kontroly ze dne 26.7.2012 vyplývá, že oblastnímu inspektorátu práce byly v místě kontroly předloženy smlouvy o dílo, na které odkazovali fyzické osoby, s nimiž byly sepsány záznamy o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob, a to J.Š., A. B., M. L., J. Š., nar.X, J. Š., nar. X. Dne 2.8.2012 poskytl informace v rámci probíhající kontroly jednatel žalobce M. V. 8.8.2012 správní orgán I. stupně požádal stavbyvedoucího na stavbě „silnice II/150 Čechy, Domažlice – obchvat“ J. S. o poskytnutí pravdivých a úplných informací a doložení potřebných dokladů. Na tuto žádost reagoval stavbyvedoucí J.S. mailem doručeným oblastnímu inspektorátu práce dne 16.8.2012. Po datu 16.8.2012 správní orgán do spisu založil toliko výpisy z živnostenského rejstříku Slovenské republiky, a

to až dne 8.10.2012, které získal přes webovou stránku na internetu. Ze správního spisu dále plyne, že protokol o výsledku kontroly provedené dne 26.7.2012 byl vyhotoven až dne 12.10.2012. Oznámení o zahájení řízení bylo doručeno žalobci dne 24.9.2013.

Podle ust. § 141 odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění do 9.12.2012, odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 roků ode dne, kdy byl spáchán.

Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 18.9.2012 č.j. 7 Afs 14/2011-115 k otázce počátku běhu prekluzivní lhůty vyslovil závěr, že ten je třeba spojit s přezkoumatelnou objektivní skutečností, kterou ale nemůže být vyhotovení protokolu, protože tu přirozeně o žádnou objektivní skutečnost nejde s tím, že o datu vyhotovení rozhoduje správní orgán zcela volnou úvahou. Dále uvedl, že objektivní a následně zjiitelnou skutečností je však okamžik finalizace onoho souhrnu skutkových poznatků, který je potřebný k tomu, aby z nich mohl být učiněn právní závěr o tom, že k deliktu došlo a že jestliže se takové poznatky dostanou do dispozice orgánů, v jehož pravomoci je sankční řízení provést, pak je nutno mít za to, že se o deliktu správní orgán „dozvěděl“, třebaže zpracování, hodnocení, analyzování a zejména také správní posouzení získaných poznatků vyžaduje v komplikovaných případech jistě další úsilí a přirozeně i čas. Toto úsilí ale musí být vyvíjeno a tento čas musí být včítán do prekluzivní lhůty již běžící. Právní výklad, který by odsouval počátek běhu této lhůty na dobu pozdější, již nahrává pasivitě, laxnosti a průtahům ze strany trestajícího orgánu, působí proti právní jistotě a neúměrně oslabuje právní postavení delikventa. Nelze jej proto přijmout. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že nemá důvod ustupovat od principu, formulovaného k těmto otázkám správního trestání v různých oborech veřejného práva a vyjádřeného např. v rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 30.4.1999 č.j. 6 A 14/96-34, podle něhož „dozvědět se o porušení povinnosti“ je časový okamžik vědomosti správního orgánu, příslušného k rozhodování o pokutě, o skutkových okolnostech deliktu v takovém rozsahu, který umožní i jejich předběžné právní zhodnocení. Ze zákona nelze dovodit, že by tato informace musela být zvlášť kvalifikovaná, pocházet jen z určitého zdroje nebo že by byla vázána na jiné řízení. Musí však mít onu nezbytnou míru určitosti a věrohodnosti, která zabezpečuje, že správní řízení nebude zahájeno na základě informací zcela neověřených, zhola nejasných či zjevně nevěrohodných. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v uvedeném usnesení dále odkázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 10.2.1995 č.j. 7 A 147/1994-17, v němž byl vysloven názor, že „dozvědět se o porušení povinnosti“ neznamená, že již v tom okamžiku musí být najisto postaveno, že k porušení povinnosti došlo, nýbrž postačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Prokázání, že k porušení povinnosti došlo a kdo je za porušení povinnosti odpovědný, je předmětem řízení.

Krajský soud v projednávané věci dospěl k závěru, že oblastní inspektorát práce již v měsíci srpnu poté, co 16.8.2012 obdržel písemně informace od stavbyvedoucího J. S., na kterého se obrátil s žádostí o poskytnutí informací a doložení potřebných dokladů. Žádosti bylo zcela vyhověno. Přitom již dříve, a to 26.7.2012 sepsal oblastní inspektorát práce záznam o zahájení kontroly a téhož dne také i záznamy o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob, jak bylo výše citováno z obsahu správního spisu, a dne 2.8.2012 se v rámci kontroly

vyjadřoval jednatel žalobce. Dle názoru soudu nejpozději na konci měsíce srpna tak došlo k finalizaci souhrnu skutkových poznatků, informací a důkazních prostředků, který byl potřebný k tomu, aby z nich bylo možno usoudit na spáchání deliktu. Z výše citovaných závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu plyne, že není rozhodující, zda již v tomto okamžiku byl zpracován kontrolní protokol, ani zda tyto poznatky byly analyzovány a posouzeny se závěrem, že delikt byl spáchán a kým. Za okamžik, kdy se správní orgán o správním deliktu dozvěděl, nelze považovat datum 12.10.2012, kdy byl vyhotoven protokol, jak plyne z výše citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu, ani datum 8.10.2012, kdy si správní orgán z internetových stránek pořídil výpisy z živnostenského rejstříku, neboť mu nic nebránilo v tom, aby tak učinil dříve. Za situace, kdy řízení ve věci předmětného správního deliktu bylo zahájeno dne 24.9.2013 (kdy žalobci bylo doručeno oznámení o zahájení řízení ze dne 23.9.2013), tedy po více jak jednom roce, přitom nejpozději posledním dnem měsíce srpna 2012 se správní orgán dozvěděl o porušení zákona o zaměstnanosti, dospěl krajský soud k závěru, že řízení bylo zahájeno po uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty dle citovaného § 141 odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 375/2011 Sb., tj. ve znění do 9.12.2012, tedy v době, kdy odpovědnost žalobce za předmětný správní delikt již zanikla, neboť správní orgán o něm řízení nezahájil do jednoho roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl.

Z uvedeného důvodu krajský soud žalobou napadené rozhodnutí v odstavcích 2. a 3. výroku zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, pro nezákonnost a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Protože odpovědnost žalobce za správní delikt zanikla, bylo irelevantní se zabývat dalšími žalobními námitkami. Soud současně podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl žalobu ve vztahu k odstavci 4. výroku o nákladech řízení, neboť uložení povinnosti zaplatit náklady správního řízení paušální částkou se vztahuje k odstavci 1. výroku ve věci spáchání správního deliktu, který žalobou napaden nebyl.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud uložil žalovanému, který ve věci úspěch neměl, povinnost zaplatit žalobci v plné výši náhradu nákladů řízení částkou 9.800,- Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce. Náklady řízení sestávají ze soudního poplatku 3.000,- Kč a nákladů právního zastoupení, a to z odměny za 2 úkony právní služby po 3.100,- Kč dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to za přípravu a převzetí zastoupení a sepsí žaloby a 2 režijních paušálů po 300,- Kč k uvedeným úkonům právní služby dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-

li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 12.5.2016

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu